

Грађански идентитет Пожаревца крајем 19. и у првој половини 20. века огледао се, између осталог, и у стамбеној култури, која је пратила европске уметничке стилове и ни мало није заостајала за њима, посебно у богатим породицама трговачких, занатских и интелектуалних слојева. Намештај се куповао највише у Бечу и Пешти, а било је и домаћих трговаца који су га увозили и продавали. Такво једно стовариште намештаја налазило се у ул. Краљице Марије трг бр. 26, а припадало је Драгољубу Ж. Антићу.

У пожаревачким грађанским породицама био је заступљен намештај многих стилова, као што су бидермајер, арт деко, нео барок, неокласицизам и други. Подови су били покривени теписима или, веома цењеним, нашим пиротским ћилимима. Зидове су красили портрети, слике, фотографије, вилерови гоблени урамљени у богато украшене рамове. Покућство је, такође, било високог квалитета, набављано из познатих европских центара или домаће производње. Значајно место у витринама, трпезаријским комодама и на столовима су заузимали порцелански сервиси за ручавање увезени из Чешке (од 1918. год. Чехословачке), Аустрије, Немачке, Јапана, кристалне и сребрне посуде, чаше произведене у Јагодинској фабрици стакла и другим фабрикама стакла широм Европе. Најлепши примерци стакларске производње су чаше и бокал од кобалтног стакла ручно сликане са натписом „живели младици“ на једној, произведене у Јагодинској фабрици стакла. Пожаревљани су путовали у иностранство одакле су доносили сувенире, који су их подсећали на њихова путовања. Тако је, на пример, Михајло Миладиновић, професор и директор Пожаревачке гимназије, из Салцбурга донео једну уметничку криглу, ручно осликану.

На изложби је представљен намештај који је припадао породицама које потичу од Јована Јеличића (рођен 1849. год.), адвоката, председника пожаревачке општине у више наврата, начелника округа, председника Пожаревачког првостепеног суда и народног посланика, затим Михајла Миладиновића (рођен 1874. год.) професора и директора Пожаревачке гимназије, дугогодишњег члана управе Народне библиотеке, председника Народног универзитета, историчара, књижевника и хроничара нашег града, Илије Богдановића (рођен око 1860 год.), трговца и његове ћерке Наталије и зета Боривоја Димитријевића, свештеника и Николе Јовановића (рођен. 1893. год.), адвоката.

Куће Јована Јеличића налазиле су се на Цветном тргу (данас угао Трга ослобођења и 15. октобра на коме се налази стамбена зграда, у улици Јовановој (данашња Моше Пијаде и Доситејевој (данашњи плац иза тржног центра Нови дом). Кућа Михајла Миладиновића била је у улици Немањина бр. 48. Саграђена је 1890. године, а намештај је купљен у Бечу око 1900. године. Данас се на том месту подиже стамбена зграда. Налету стамбене изградње одолевају куће Илије Богдановића и Николе Јовановића у Немањиној и Југовићевој улици.

